

7
99

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ἔτος

ΠΕΡΙΣΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα
(εἰς δύο τυπογραφικά φύλλα)

ὑπό

ΖΑΧΑΡΙΟΥ Δ. ΔΑΜΠΙΣΗ

Τὸν γὰρ μὴ δυνάμενον δοῦναί τε
καὶ δεῖξασθαι λόγον, ἀνεπιστή-
μονα εἶναι (φημί)· προσλαβόντα
δὲ λόγον δυνατόν τε ταῦτα πάντα
γεγονῆναι, καὶ τελίως πρὸς ἐπι-
στήμην ἔχειν.

Πλάτ. Θεαιτητῆ.

ΣΜΥΡΝΗ.

τῆς ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

929
H
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

ἌΡΙΘΜ. 7. — Μάρτιος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

[Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 163 Ἀριθμ. 6]

5 Ἡ Μιλησία λεγομένη ἐπιγραφή εὐρέθη ὑπὸ τοῦ Β. Σχεράρδου, εἰς τὰ εῤῥεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τῆς Μιλήτου. Εἶναι δὲ ἐπιστολή τις τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου (βασιλέως τῆς Συρίας) καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀντιόχου Ἰέρακος (βασιλέως τῆς Ἀσίας) πρὸς τοὺς ἐπιστάτας τοῦ ναοῦ τούτου, ὅτε (κατὰ τὸ 243 πρ. Χρ.) ἔκαμαν εἰρήνην μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Ὑπάρχει δὲ ὁμοῦ καὶ κατάλογος τῶν ὅσα ἐδωρήθησαν ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν ναόν.

6 Ἡ τοῦ Ρωσέττου ἐπιγραφή ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1800. Γάλλοι τινὲς θύλοντες ν' ἀνεγείρωσι φρούριόν τι εἰς τὸ Ρωσέττου, ἀνέσκαψαν τεμμάχιον μελανοῦ μαρμάρου, ἐμπεριέχον τὰ λείψανα τριῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ μάρμαρον τοῦτο ἀκολούθως ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγλῶν, καὶ ἐτέθη εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ Βριτανικὸν Μουσεῖον. Μέγα μέρος τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς ἔλειπεν· ἡ ἀρχὴ τῆς δευτέρας καὶ τὸ τέλος τῆς τρίτης ἦσαν διασφαρμένα· μόνη δὲ ἡ τρίτη ἦτο γεγραμμένη Ἑλληνιστί.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι λήξιμά τι τῶν Αἰγυπτίων Ἱερίων εἰς τὴν Πτολεμαίου Β΄ τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ χρονολογεῖται εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, 193 πρ. Χρ. Ἀναφέρει δὲ τὰ ἄξιωμα μνημονεύετα συμβεβηκότα τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, καὶ ἀναλαμ-

βάνει τὴν εἰς ἕκαστον ναὸν ἀνέγερσιν τοῦ ἀγάλματος του. Τὸ δ' ἀξιοσημείωτον, προσδέτεται, ὅτι διετράχθη τὸ ψήφισμα τοῦτο νὰ χαραχθῇ εἰς τρεῖς διαφόρους χαρακτῆρας, τὸν Ἑλληνικόν, τὸν Ἐγχώριον (ἦτοι τὸν κοινὸν Αἰγυπτιακόν) καὶ τὸν Ἱερογλυφικόν. Ἡ τριπλῆ λοιπὸν αὕτη ἐπιγραφή περιέχει πρωτότυπον Ἱερογλυφικὸν μετὰ ἀκριβοῦς μεταφράσεως, ἐπὶ τοῦ ὑποῖου καὶ βασίζονται αἱ περιφημοὶ ἀνακαλύψεις τοῦ Σχαμπολλιῶνος. Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων Πτολεμαῖος καὶ Κλεοπάτρα ἀνεκαλύφθησαν τὰ φωνητικὰ Ἱερογλυφικά. Διὰ τούτων δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα Ἑλλήνων βασιλέων ἀνεκαλύφθησαν, καὶ οὕτω τελευταῖον ἐνόησαν καὶ τῶν φωνητικῶν εἰκόνων καὶ σημείων τὴν δύναμιν.

7 Ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ὀβελίσκου τῶν Φιλῶν (νῆσων τῆς Αἰγύπτου) ἐπιγραφή εὑρέθη ἐπὶ μαρμάρου παρὰ τοῦ Β. I. Βάνκε τὸ 1816, καὶ μετεκομίσθη μετὰ τοῦ ὀβελίσκου εἰς τὴν Ἀγγλίαν παρὰ τοῦ Βελτόνου. Ὡς δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωσέττου ἐπιγραφή περιέχει καὶ αὕτη Ἱερογλυφικά, ἅτινα, μ' ὄλον ὅτι καὶ δὲν εἶναι μετεγλωττισμένα εἰς τὸ Ἑλληνικόν, συνείπειαν ὅμως τὰ μίγιστα εἰς τὸ νὰ διασαφηνισθῇ τὸ Ἱερογλυφικόν τῶν Αἰγυπτίων σύστημα. Τὸ Ἑλληνιστὶ γεγραμμένον μέρος αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τὸν Πτολεμαῖον Ζ', τὸν Εὐεργέτην, τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοπάτραν, καὶ εἶναι ὑπόμνημα τῶν ἱερέων τῆς Ἰσιδος εἰς νῆσόν τινα πλησίον τῶν Φιλῶν, οἵτινες ἐξήτουν ὑπεράσπισιν τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ κατὰ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπουργῶν,

8 Ἡ ἐπιγραφή τῶν μαρμάρων τῆς Κυζίκου. Ὁ Γάλλος Πρόξενος Δέ Ρεῦσονιέλ κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἐπέμφε μέγαν ἀριθμὸν μαρμάρων εἰς τὴν Γαλίαν, ἀναφερομένων διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν τὴν χρονολογίαν αὐτῶν, ἀνήκουσιν ὅμως εἰς ἐποχὴν ὀλίγοντι πρὸ τῆς Μακεδονικῆς Κυριαρχίας. Ἡ ἀξιολογώτερα τῶν ἐπιγραφῶν τούτων εἶναι ψήφισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῆς Κυζίκου, γινόμενον περὶ τινων ἱερείων.

Εἰς τὰ προῤῥηθέντα μέρηματα τῆς Κυζίκου, δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν καὶ τὸ εὑρεθὲν εἰς τὴν ἀρχαίαν Κώ, πλησίον τῆς Κυζίκου, καὶ σταλεν παρὰ τοῦ Κόμητος Σχοναζήλλου Γουφφιέρου εἰς τὴν Γαλίαν. Συνίσταται δὲ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐξ ἐννέα ἑξαμέτρων

καλῶς διεσωσμένων καὶ ἄλλων δύο σχεδὸν ἐξηλειμμένων. Ἡ χρονολογία αὐτῆς εἶναι ἀγνωστος, ἀνήκει οὖν εἰς τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ εἶναι οὐσιώδης, ὡς παριστάουσα τὴν μεταξὺ πολλῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἑλληνικῶν θεῶν σχέσιν.

9 Ἡ Ἀκαρνανία Ἐπιγραφὴ. Εἶναι δὲ αὕτη ἐπὶ τινος μαρμάρου ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ Πονκεβίλου, εἰς τὸ Ἄκτιον, τὸ 1813, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ στρατεύματα τῶν Ῥωμαίων ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα· εἶναι δὲ ψήφισμα τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῆς Ἀκαρνανίας, δι' οὗ ἀνακηρύττουσι τοὺς ἀδελφοὺς Πούπλιον Ἀχίλιον καὶ Λούκιον Ἀχίλιον ὡς φίλους καὶ εὐεργέτας των.

10 Ἡ ἀναλυμένη Ψήφισμα τῆς Κύμης. Ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αυγούστου, καὶ εἶναι ψήφισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, τῆς ἐν Αἰολίᾳ Κύμης εἰς τιμὴν τοῦ Ῥωμαίου Λουκίου Λοβαίου, ὅστις ἀπέρριψε τὰς δοθείσας παρ' αὐτῶν θείας τιμὰς καὶ τὸ ὄνομα κτίστῆς, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ διέταξαν ν' ἀνεγείρωσιν ἀγάλματα εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ προδιορίσωσι τὸν πρῶτον τόπον εἰς τὰ δημόσια θεάματα. Συνίσταται δὲ ἐξ ἐξήκοντα γραμμῶν, καὶ ἦτον ἡ μεγαλητέρα τῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν πρὸ τοῦ ψηφίσματος τῶν Ὀλβίων.

Ἐπεταὶ Συνέχεια.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. ἑ.

ΟΡΑΓΓΟΥΤΑΓΓΟΣ ΚΑΙ ΠΟΓΓΟΣ. [*]

Ὁ Ὀραγγουτάγγος καὶ Πόγγος εἶναι ζῶα ἐπέχοντα τρόπον τινὰ τὸν μεταξὺ λογικοῦ καὶ ἀλόγου τύπον. Κυρίως δὲ διαφέρουσι συναλλήλως κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, πλὴν κατὰ τὰ ἄλλα ἔχουσιν ὁμοιότητα,

(*) Ὀραγγουτάγγος σημαίνει εἰς τὴν Μαλαϊκὴν γλῶσσαν ἄνθρωπος τῶν δασῶν, καὶ εἶναι ὁ Σίμυρος τῶν παλαιῶν. Ὁ δὲ Πόγγος εἶναι ὁ Τρωγλοδύτης πύθηκος, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις καλεῖται τὰ νῦν καὶ Κεπαντζῆς.

καὶ πολλάκις ἀμφιβάλλεται περὶ τοῦ ποῖον τῶν δύο ὀφείλει νὰ προτιμᾶται, ἂν καὶ ὁ Πόγγος ἐθεωρήθη ὡς ἔχων πλεονέξαν νόησιν. Ὁμοιάζουσι δὲ τὰ ζῷα ταῦτα μεγάλως μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' εἶναι πολὺ παχύτερα ἐκείνου. Τὸ ἀνάστημα αὐτῶν εἶναι ὡς τὸ σύνηδες τῶν ἀνθρώπων· τὸ πρόσωπόν των δὲ εἶναι σχεδὸν ἀνθρωπινον καὶ ἄνευ τριχῶν, (ἂν καὶ ὁ Πόγγος ἔχη εἰς τὰς παρεΐας, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, γενειάδας) ἢ ῥίς αὐτῶν εἶναι σιμῆ, τὰ ὀμμάτιά των βαθυτάτα καὶ πλησίον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου. Καὶ τοῦ μὲν Ὀραγγουτάγγου τὸ μέτωπον εἶναι πολλὰ κοντὸν, ὡς καὶ ἡ σιαγῶν, αἱ τρίχες τῶν ὀφρύων μακρόταται, τὸ στόμα μέγαν, ἄσχημον, καὶ μὲ κυνόδοντας μεγάλους, τὰ ὤτα μικρότατα καὶ ἀηδῆ, οἱ ὄμοι συνημμένοι, τὰ μηρία κοντὰ, καὶ αἱ χεῖρες καταβαίνουνσι κάτωθεν τῶν γονάτων. Τοῦ δὲ Πόγγου τὸ σχῆμα εἶναι συμφωνότερον μὲ τὸ τοῦ ἀνθρώπου· τὰ μηρία αὐτοῦ εἶναι μακρὰ, οἱ βραχίονες οὐχὶ τοσοῦτον μεγάλοι, τὸ στόμα πλατὺ, καὶ τὰ ὤτα μεγάλα. Τὸ σῶμα τῶν ζῶων τούτων εἶναι μὲν μαλλωτὸν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ στήθους καὶ τῆς γαστρὸς δὲν εἶναι θασύτριχα, ἐξ ἐναντίας δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν, τοὺς ὄμους, τὴν ῥάχιν καὶ τὰ ἄκρα. Τὸ δὲ χροῶμά των εἶναι μελανοειδές. Βαδίζουσι δὲ πολλάκις, μάλιστα οἱ Πόγγοι, διποδιστί, μετὰ βακτηρίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ κρατοῦντες συχνάκις διὰ τῆς χειρὸς τὰς τρίχας τοῦ λαιμοῦ των· περιπατοῦσιν ὅμως μὲ τὰ ἐμπρόσθια ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ οὐχὶ μὲ τὰς πτέρνας. Καταφεύγουσι δὲ εἰς τὰ δάση, κοιμῶνται ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ, προφυλαττόμενοι οὕτως ἀπὸ τοὺς ἐχθροῦς των (παρεκτὸς τῶν ὄφειων), καὶ κατασκευάζουσι καλύβας πλέκοντες αὐτὰς μὲ κλαδία, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωται ἀπὸ τὴν βροχὴν. Τρίφονται δὲ ἀπὸ καρπῶν καὶ ἀγριοκάρνα, φυτὰ καὶ διαφόρων εἰδῶν ῥίζας. Ὅταν ὅμως δὲν εὐρίσκωσι τὴν συνήθη αὐτῶν τροφήν, ἀπερχόμενοι εἰς τὸ παραθαλάσσιον, συλλαμβάνουσι καρκίνους, ἀστακοὺς καὶ ὄστρεα. Ὁ Γεμέλης Καρρέρης ἀναφέρει ἀξιόσημειωτὸν τι περὶ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἂν ἀ-

ηθεύη, δεικνύει ὅτι δὲν στεροῦνται ποσῶς καὶ τοῦ λογι-
 τοῦ. Ὅταν, λέγει, θηρεύωσι τὰ ὕστρεα, φοβούμενοι
 ἂ βάλλωσι τοὺς δακτύλους αὐτῶν μήπως πιασθῶσι. ρί-
 πτουσι μικράν τινα πέτραν ἐν αὐτοῖς, ἣτις τὰ ἐμποδίζει
 ἂ κλείσωσι, καὶ οὕτω τρώγουσιν οὗτοι ἐν ἀναπαύσει τὴν
 αἰάν των. καθίζουσι δὲ, (κυρίως οἱ Πόγγοι) καὶ εἰς
 τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον εὐρίσκουσιν ἀνημμένον, πλὴν ὅταν σβύ-
 σῃ, δὲν ἔχουσι τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ τὸ ἀνάπτωσι. Πε-
 ριπατοῦσι δὲ πολλάκις κατ' ἀγέλας, καὶ εἰς τὰ πῆριξ
 τοῦ ποταμοῦ Γαμβία δάση φαίνονται ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἢ
 τέσσαρας χιλιάδας ὁμοῦ. Μάχονται δὲ μετὰ τῶν ἀν-
 θρώπων, ὅταν μάλιστα οὗτοι τύχωσιν ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν
 καὶ ἄοπλοι, καὶ εἰς τὴν ἀγρᾶν αὐτῶν κατάστασιν εἶναι
 τοσοῦτον σκληροὶ καὶ μανιώδεις, ὥστε ἂν Μαῦρός τις
 κατὰ τύχην περιπλανώμενος εἰς τὰ δάση, φαραθῇ ὑπ'
 αὐτῶν, ἀμέσως συλλαμβάνεται καὶ θανατοῦται. Ὀν-
 τες δὲ ἀκρατεῖς ἀρπάζουσι μετὰ χαρᾶς τὰς γυναῖκας,
 καὶ φροντίζουσι δι' αὐτάς πολύ. Ἐφορμαῖσι δὲ καὶ κα-
 τὰ τῶν Ἐλεφάντων, ὅταν ἔρχωνται πρὸς ζήτησιν τῆς
 τροφῆς των, καὶ τοὺς ἐνοχλοῦσι μὲ γρόνθους ἢ ράβδους,
 ὥστε ἐκεῖνοι φεύγουσι φωνάζοντες. Ρίπτουσι δὲ καὶ
 λίθους κατὰ τῶν ὄσων τοὺς πειράζουσι, καὶ δὲν συλλαμ-
 βάνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι τοσοῦτον δυ-
 νατοὶ, ὥστε εἰς ἑξ' αὐτῶν δύναται ν' ἀντισταθῇ (κατὰ τὴν
 μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρίου Βατέλλου Πορτογάλλου περιηγη-
 τοῦ) εἰς δέκα ἀνθρώπους. Πιάνουσι ὁμοῦ κάποτε τοὺς
 ἀνηλίκους, φονεύοντες τὰς μητέρας των, εἰς τῶν ὁποίων
 τὸ νεκρὸν σῶμα προσκολλῶνται πολὰ δυνατά. Ὅταν δὲ
 ἀποθάνῃ τις ἐξ αὐτῶν, οἱ λοιποὶ καλύπτουσι τὸ σῶμά του,
 ἐπισφραγίζοντες κλάδους καὶ φύλλα. Εἶναι δὲ ἐπιδεκτικοὶ
 μαθήσεως ὅταν ἦναι νέοι καὶ οἰκιακοὶ, καὶ πολλάκις
 συνειθίζουσι νὰ φέρονται ὡς ἀνθρώποι, εἰς ὅλα πράτ-
 τοντες ἀπαραλλάκτως τῶν δούλων τὰ ἔργα, ὡς νὰ κοπανί-
 ζωσι, νὰ φέρωσιν ὕδωρ ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ πλύνωσι ποτήρια
 καὶ νὰ οἰνοποῶσι. Δὲν εἶναι δὲ ζωηροὶ καὶ φαιδροὶ, ἀλ-
 λά καὶ μελαγχολικοὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ σκεπτικοὶ. Εὐ-

ρίσκονται δὲ οἱ μὲν Ὅραγουτάγγοι εἰς τὴν Βόρν:ον νῆσον, τὴν Κίναν, τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀφρικὴν, οἱ δὲ Πόγγοι, εἰς τὴν Ἀγγολαν, τὴν Σιέρραν Λεώνην καὶ τινὰ μέρη τῆς Ἀσίας.

Καὶ οἱ Ὅραγουτάγγοι καὶ οἱ Πόγγοι σπανίως ἐφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. Περὶ τινῶν δ' ἐκ τούτων ὑποσυνάπτομεν τὰ ἀκόλουθα πρὸς χάριν περιεργείας.

Εἰς Πόγγος ληφθεὶς εἰς τὴν Ἀγγολαν ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1698. Ἦτον ἄρρην, καὶ ὄτε ἐπίσθη, εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ μίαν θήλειαν. Τοῦτο δὲ τὸ ζῶον ἀμέσως ἠμερώθη, καὶ ἔγινε πολλὰ εὐπροσήγορον ἠγκαλίαζε μετὰ μεγάλης τρυφερότητος τοὺς ὅσοι συνεταξείδευσαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐφέρθη, καὶ μ' ὄλον ὅτι ἦσαν πολλῶν ἄλλων εἰδῶν Πίθηκοι, δὲν ἤθελε νὰ συναναστρέφεται μ' αὐτοῖς. Εἰς πολλὰς πράξεις ἐδείκνυε μεγάλην ἀγχίνοιαν. Ἐνδύετο μετὰ χαρᾶς τὰ ὁποῖα εἶχον κατασκευάσει δι' αὐτὸν φορέματα, καὶ ὅσα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνδύθῃ μόνος ἐπαρρησίαζε τοὺς πόδας εἰς τινὰς τῶν ναυτῶν, ζητῶν τὴν βοήθειάν των. Τὴν νύκτα ἐπλαγίαζεν ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ἄνθρωπος. Θέτων τὴν κεφαλὴν του εἰς προσκεφάλαιον, καὶ καλυπτόμενος μὲ σινδόνια καὶ ἐκαπλώματα Ἀπέθανε δὲ τὸ ζῶον τοῦτο ὀλίγον τινὰ χρόνον μετὰ τὴν εἰς Λονδῖνον ἀφιξίν του, καὶ τὸ σῶμά του ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Ἰατρ. Τυσῶνος διὰ ν' ἀνατμηθῇ.

Ἄλλος Πόγγος ἐφέρθη ἀπὸ τὸ χρυσοῦν ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς, (κατὰ τὰ 1819 μην. Ἰούλ.) εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πλὴν ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μέλανος χρώματος, καὶ πολλὰ ἡμερος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἀποθάνειν ὀλίγον τι μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀφιξίν του, ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τῶν ἔξεων καὶ τῶν ἰδιωμάτων αὐτοῦ.

Μία θήλεια Ὅραγουτάγγος ἐφέρθη ἐκ τῆς νήσου Βορνέου εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, κατὰ τὰ 1776, εἰς τὸν Πρίγχιπα τῆς Ὁράγγης, Φρειδερίκου Ἐρζῆκου, εἶχε μέτριον πάχος καὶ ὕψος τριετοῦς παιδός, καὶ δὲν ἐδείκνυε διόλου ἀγριότητα ἢ κακίαν. Εἶχε δὲ ἀκριβῶς καὶ τοὺς ὁποίους ἀ-

νωτέρω περιεγράψαμεν χαρακτῆρας διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ζώων. Ἐφαίνεται κατὰ τι μελαγχολικῆ, πλὴν ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν συναναστροφὴν, καὶ μάλιστα τῶν ὅσοι ἐφυλάττον αὐτήν. Καὶ διὰ τοῦτο συχνάκις ὄτε ἐφευγον, ἐβρίπτετο ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀπηλπισμένη, κραυγάζουσα ἰσχυρῶς καὶ σχίζουσα ὅλα ὅσα εὔρισκεν ἐμπροσθεν ἑαυτῆς. Περιπάτει συχνάκις διὰ τῶν δύο ποδῶν, ἐσήκωνε βαρῆα φορτία, καὶ ἔτρωγεν ὅποιονδήποτε εἶδος τροφῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄρτον, ρίζας καὶ καρπούς. Ἠγάπα δὲ πολὺ τὰ χαμοκέρασα, πολλὰ εἶδη ἀρωματικῶν φυτῶν, καὶ ἔτρωγε κρίας καὶ ἰχθύας· εἶχε δὲ μεγάλην κλίσιν καὶ εἰς τὰ ὕδα, ἅτινα συνέτριβε διὰ τῶν ὀδόντων τῆς.

Ὅτε ἐδίδον εἰς αὐτὴν χαμοκέρασα, τὰ ἐλάμβανεν ἀνά ἐν διὰ τοῦ περονίου, καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸ πινάκιον, ὡς ἔκαυε καὶ διὰ τὰ ἄλλα φαγητά. Τὸ σύνθηδες αὐτῆς ποτὸν ἦτο τὸ ἕδωρ, ἐπινεν ὁμως καὶ οἶνον, καὶ ἡγάπα πολὺ τὸν Μαλάγκαν οἶνον. Ὅτε ἤθελε νὰ πῖν, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐλάμβανε τὸ κάλυμμα τοῦ ἀγγείου καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὸ ἀγγεῖον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσπόγγιζε τὰ χεῖλη τῆς μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ κομψότητος. Ἐνῶ δὲ ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, ἐτείναζε καλῶς τὴν κλίνην τῆς, καὶ ἐπλαγίαζεν ἐπὶ προσκεφάλου καὶ καλυπτομένη διὰ τὸ ψύχος. Ὅτε ἤλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἦτο πολλὰ νέα, καὶ εἶχεν ὀλίγας τρίχας εἰς τὸ σῶμα, ἐξαιρουμένων τῶν βραχιόνων καὶ τῆς ράχews, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα ἐγινε πολλὰ δασύτριχος, καὶ αἱ τρίχες τῆς ράχews ἦσαν σχεδὸν ἕως ἑξ δακτύλων τὸ μήκος. Ἐνῶ ἤθελε ποτε νὰ λυθῆ ἀπὸ τὴν ἄλυσόν τῆς καὶ νὰ φύγῃ, ἦτον ἀνάγκη τέσσαρες ἄνθρωποι νὰ τὴν δέσωσιν, οἱ δύο κρατοῦντες τὰ σκέλη αὐτῆς, ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ ἕτερος περῶν τὴν ἄλυσον εἰς τὸν τράχηλόν τῆς. Μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἀπὸ τὴν εἰς Ὀλλανδίαν ἀφιξίντης ἀπέθανε· τὸ δὲ δέρμα τῆς ἐτέθη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Πρίγγιπος τῆς Οὐάγγης.

Ἀναφέρονται δὲ πολλὰ καὶ περὶ ἄλλων Ὀραγγουτάγων τοὺς ἀποίους ὁμως δὲν συγχωροῦσι τὰ ὄριά μας, νὰ πρ-

Οἱ Ῥωμαῖοι μ' ὄλον τοῦτο τὴν μετεχειρίζοντο με βά-
 σιν, καὶ ἐπνήξησαν τὸ ὕψος εἰς ὀκτῶ διαμέτρους, τὸ δ'
 ἐπίκρανον ἔκαμον πλέον συμπελεγμένον. Τὸ Θωράκιον
 τῆς Δωρικῆς εἶχεν ἐπιστύλιον συνήθως ὅπως διόλου ἀπλοῦν,
 καὶ ὁ ζώφορος αὐτοῦ ἦτο κεκοσμημένος με διαφόρους παρα-
 μήκεις ἐξοχὰς, καλουμένας τριγλυφαῖ ἢ δὲ κορωνίς
 αὐτοῦ εἶχεν ὀλίγους τινὰς καλλωπισμούς. Τὰ μεταξὺ
 τῶν τριγλύφων διαστήματα τοῦ ζωφόρου ἔκαλοντο με-
 τόπαι, καὶ εἶχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάφορα ἀνά-
 γλυφα. Τὰ ἀγάλματα ἅτινα μετεκομίσθησαν πα-
 ρὰ τοῦ Ἑλγίνου εἰς τὴν Ἀγγλίαν, παριστῶντα τοὺς Κεν-
 ταύρους καὶ Λάπιθας, ἦσαν μετόπαι τοῦ ἐν Ἀθήναις
 Παρθενῶνος.— Ἡ Ἰωνικὴ τάξις ἦτον ἐλαφροτέρα τῆς
 Δωρικῆς κατὰ τὰς ἀναλογίας· ἡ στήλη ἦτο συνήθως ὀκτῶ
 ἢ ἐννέα διαμέτρων τὸ ὕψος, ἔχουσα βάσιν συγκειμένην
 ἐκ διαφόρων καλλωπισμῶν, καὶ καλουμένην Ἀττικὴν.
 Τὸ ἐπίκρανον αὐτῆς εἰς τὰ ἀντίθετα μέρη εἶχε δύο στρο-
 φοειδεῖς ἑλικας εἰς δὲ τὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐλίκων
 κορμὸν ὑπῆρχον κοσμήματα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ μεταβλη-
 θῶσι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ τεχνίτου· ἀνωθεν
 δὲ τῶν ἐλίκων ὑπῆρχε πάντοτε ἄβαξ κεκοσμημένος εἰς
 τὰ ἄκρα. Ἡ τακτικὴ Ἰωνικὴ κεφαλὴς εἶχε δύο σειρὰς
 παραλλήλων ἐλίκων, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐδίδον ἕτερον εἰς
 αὐτὴν σχῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τέσσαρας διαγωνίους
 ἑλικας. Τὸ Ἰωνικὸν Θωράκιον εἶχεν ἐπιστύλιον ἀπλοῦν,
 ἢ μόνον ἦτο κεκοσμημένον δι' ὀριζοντείων γραμμῶν, ὁ
 ζώφορος αὐτοῦ ἦτον ὁμαλὸς καὶ ἀπλοῦς, ἢ δὲ κορωνίς
 συνέκειτο ἐκ διαφόρων καλλωπισμάτων, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον εἶχε σειρὰν μικρῶν τετραγωνικῶν κοσμημά-
 των, ἅτινα ὁμοιάζον κατὰ τι τοὺς ὀδόντας.— Ἡ ΚΟ-
 ΡΙΝΘΙΑ τάξις εἶναι ἀκόμη ἐλαφροτέρα τῆς Ἰω-
 νικῆς. Ἡ στήλη αὐτῆς ἦτο δέκα διαμέτρων τὸ ὕψος· ἢ δὲ
 βάσις τῆς στήλης ὡς ἡ Ἰωνικὴ μὲν, ἀλλὰ μᾶλλον συμπε-
 λεγμένη. Ἡ κεφαλὴς αὐτῆς (*) εἶχε τὸ σχῆμα ἐστραμμέ-

[*] Ἡ κεφαλὴς αὐτῆ, κατὰ τὸν Βιτρούβιον, ἀφείλει τὴν ἀρχὴν
 τῆς εἰς τὸ ἀκόλουθον συμβεβηκός. Εἰς τὸν τύπον Κορινθίας τιυός

νου κώδωνος, καὶ ἦτο λαμπρῶς κεκοσμημένη, ἔχουσα περὶ ἑαυτὴν δύο σειρὰς φύλλων ἀκάνθου· ὑπεράνω δὲ τούτων ἦσαν ὀκτώ μικροὶ ἑλικες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ ἄβαξ, ἔχων γωνίας καὶ κοίλας πλευράς, εἰς τὸ κέντρον τῶν ὁποίων ἦτον ἀνὰ ἓν ἄνθος. Τὸ θωράκιον τῆς Κορινθιακῆς τάξεως ὁμοίαζε μεγάλως τὸ τῆς Ἰωνικῆς, διαφέρον αὐτοῦ κυρίως ὡς ἔχον μᾶλλον συμπεπλεγμένα κοσμήματα, καὶ εἰς τὴν κορωνίδα σειρὰν ἐξοχῶν, αἵτινες ἦσαν κεκοσμημέναι μὲν ἑλικας ἢ φύλλα.— Ἡ ΤΟΣΚΑΝΙΚΗ ἢ ΕΥΡΟΥΡΙΑ τάξις ὁμοίαζε σχεδὸν τὴν Δωρικὴν. Ἡ στήλη αὐτῆς ἦτον ἐπτὰ διαμέτρων τὸ ὕψος, εἶχεν ἀπλουστάτην βάσιν· καὶ ἡ κεφαλὴς αὐτῆς ἦτον ἐπίσης ἀπλουστάτη ὡς καὶ ἡ τῆς Δωρικῆς. Τὸ θωράκιον αὐτῆς ὁμοίαζε κατὰ τι τὴν Ἰωνικὴν, ἀλλ' ἦτο ἀπλούτερον· ἡ τάξις δ' αὕτη ἐστερεῖτο παντὸς καλλωπισμοῦ.— Ἡ ΣΥΝΘΕΤΟΣ εἶχε συνηνωμένην τὴν Κορινθιακὴν κορωνίδα καὶ τὴν Ρωμαϊκο-Ἰωνικὴν μὲν διαγωνίους ἑλικας. Ὁ ζωφόρος αὐτῆς εἶχε καμπύλην ἐπιφάνειαν ἀντὶ ὀμαλῆς.

Σημ. Τὰ μεγαλύτερα δείγματα τῆς Δωρικῆς τάξεως εὐρίσκονται εἰς τὸν Παρθενῶνα, τὰ Προπύλαια καὶ τὸν ναὸν τοῦ Θεσέως εἰς Ἀθήνας· τῆς Ἰωνικῆς, εἰς τὸ λεγόμενον Ἐρεχθεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, οὐκιστάμενον ἐκ δύο, καὶ κατὰ τινὰς ἐκ τριῶν ναῶν τῆς Κορινθιακῆς, εἰς τὸ χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους εἰς Ἀθήνας, τὸ μικρὸν μὲν, πλὴν κομῶν ἔργον, ἐπιπέδη ὁ λύχνος τοῦ Δημόσθεους λεγόμενον· τῆς Τυρρανευτικῆς, δὲν σώζονται λείψανα. Τὸ καλλήτερον παράδειγμα τῆς Συνθετοῦ παριστάνεται εἰς τὸ τόξον τοῦ Τίτου, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐφαινοῦτο ὅτι ἠγάπων πολὺ τὴν Κορινθίαν τάξιν. Αἱ ἀναμνηστικαὶ στήλαι τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίου, εἶναι Δωρικαί.

παρθενίου ἢ τροφός τῆς ἔδεσε κοφίνιον περιέχον διάφορα σολύτιμα πράγματα ἐκ τῶν ὅσα ἡ παρθένος ἠγάπα ὅτε ἔζη. Οπισθεν δὲ τοῦ κοφινίου ἦτο κεραμὶς προφυλάττουσα τὰ ἐμπεριεχόμενα. Φυτὸν τι ἄκανθος λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ κοφίνιον, ἐξέτεινε χαριέντως τοὺς βλαστοὺς καὶ τὰ φύλλα του περὶ τὸ κοφίνιον ἕως τὴν κεραμίδα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ γλυφεὺς Καλλιμαχος, συνέλαβεν ἀμέσως τὴν ἰδέαν Ἀρχιτεκτονικοῦ καλλωπισματος, ἐξ οὗ μετ' ὀλίγον ἐσοχηματίσθη ἡ Κορινθία κεφαλὴς. Ἀλλὰ καὶ ἀληθῆς ἂν ἦναι ἡ μικρὰ αὕτη διήγησις, φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἐξ αὐτῆς ἔγινε βαλτιώσις μόνον εἰς πρωτότυπον τινα κεφαλίδα τῆς Αἰγύπτου.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Μ. ΒΡΙΤΑΝΝΙΑΣ.

[Συνεχ. σελ. 186. ἀπὸ Ἀρτ. 5.]

Ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαρχίας ἢ πόλεως προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ ψηφοφορία poll ἐπὶ τινος ἀνηγερμένου σανιδώματος huntings καλουμένου, ἀναβαίνει καθεὶς τῶν ἐκλεκτόρων δίδει τὴν ψῆφόν του μεγαλοφώνως οἷ ὄντινα θέλη, καὶ ὁ ἀρχὼν καταγράφει τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Διαμένει δὲ τὸ bill ἀλοικτὸν δύο ἡμέρας εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ μίαν εἰς τὴν πόλιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὅστις ἔχει πλειοτέρας τῶν ἄλλων ψήφους γίνεται ἀντιπρόσωπος ἐκείνης τῆς πόλεως. Διὸ καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν ταύτην, δὲν λείπουσιν ἢ προσωπικῶς ἢ διὰ τῶν φίλων αὐτῶν, πρὸ ἡμερῶν νὰ πορεύωνται ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον, διὰ νὰ πείσωσι τοὺς πολίτας νὰ δώσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ψῆφόν των.

Τὰ δύο ἐπίσημα Πανεπιστήμια τῆς Ἀγγλίας, τὸ τοῦ Ὁξφόρδ καὶ τῆς Καμβρίας, ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκλέγωσι δύο μέλη τῆς βουλῆς τῶν Κοινῶν.

Ὅτε μέλος τοῦ Συλλαλητηρίου ἐκλέγεται τακτικῶς δὲν δύναται νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του πρὸ τοῦ τεταγμένου καιροῦ, ἤτοι τῶν ἐπτὰ διωρισμένων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ βασιλεὺς ὁμοῦς δύναται καὶ ἅπαξ καὶ δις τοῦ ἔτους ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἀντιπροσώπους, ἀν θέλῃ, καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ Συλλαλητήριον.

Τὸ κυριώτερον προνόμιον καὶ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων εἶναι τὸ νὰ θεωρῇ τὸ χρηματικὸν τοῦ ἔθνους, ὡς νὰ διατάσῃ τὰ περὶ φόρων, γὰ πληρόνη τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐχει δὲ ἡ βουλὴ τῶν Κοινῶν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξετάξῃ γενικῶς τοὺς ἐνόχους ὑπουργοὺς, τοὺς προσωπολήπτους κριτὰς, καὶ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στέμματος. Τὸ δ' ἀτομικὸν ἐκάστου Ἀντιπροσώπου

προνόμιον δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ τὸ νὰ μὴ φυλακόνηται κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγκαλέσεως. Πρῶτερον δὲ εἶχον καὶ ἄλλα τινὰ προνόμια, ἅτινα ὅμως ἐσχάτως κατελύθησαν.

Ὅταν μέλος τι τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων θέλη νὰ εἰσάξῃ νέον τινὰ νόμον εἰς τὸ Συλλαλητήριον, ἐγείρεται καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ παραστήσῃ τὴν γνώμην του ἐγγράφως ἦτοι διὰ bill. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀναγινώσκει αὐτὸ διαλείπων χρόνον τινὰ ἐν τῷ μεταξύ. Μετὰ τὴν διπλὴν δὲ ταύτην ἀνάγνωσιν, καθυποβάλλεται τὸ bill τοῦτο εἰς τινὰ ἐπιτροπὴν ἣτις ἀναθεωροῦσα αὐτὸ τὸ βελτίονει καὶ τὸ ἀναπληροῖ. Ὁ δὲ πρόεδρος ἀκολούθως τὸ παρρησιάζει εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τύπου, ἂν ἦναι περὶ κοινοῦ τινος πράγματος, καὶ ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ καὶ τρίτην φοράν, ψηφηφοροῦσι τελευταῖον. Ἡ δὲ ψηφηφορία αὕτη γίνεταί διὰ τῆς διαιρέσεως τῶν μελῶν ἅτινα ἀριθμοῦνται ἀτομικῶς ὑπὸ δύο ἐπὶ τούτῳ διωρισμένων μελῶν.

Ὅταν τὸ bill περάσῃ οὕτως εἰς τὴν κάτω Βουλὴν, φέρεται καὶ εἰς τὴν ἄνω Βουλὴν, διὰ νὰ δόσῃ καὶ αὕτη τὴν γνώμην της μετὰ τοὺς αὐτοὺς τύπους. Ἄν ἡ ἄνω βουλὴ τὸ ἀπορρίψῃ, ἀνατρέπεται ὀλικῶς ἂν ὅμως γίνωσι βελτιώσεις τινές, εἶναι ἀνάγκη νὰ φερθῶσιν εἰς τὴν κάτω Βουλὴν, διὰ νὰ τὰς ἐγκρίνῃ καὶ αὕτη. Εἰς τοιαύτην δὲ περίστασιν συνειδίξει ἐκάστη Βουλὴ νὰ στέλλῃ τινὰ τῶν μελῶν της διὰ νὰ συμβιβασθῶσι. Μένει δὲ τελευταῖον καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ δόσῃ τὴν γνώμην του διὰ τοῦ ὁποίου καὶ γίνεται τὸ bill νόμος. Ἡ συγκατάνευσις δ' αὕτη δίδεται συνήθως δι' ἐπιτροπῆς ἄλλ' ὅταν ὁ βασιλεὺς θέλῃ προσωπικῶς νὰ δόσῃ τὴν συγκατάθεσίν του, ἐνδύομενος τὸ βασιλικὸν φόρεμα καὶ τὸ διάδημα, κάθηται πρῶτον ἐπὶ τοῦ θρόνου του εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτίμων, καὶ μετὰ ταῦτα διατάσσει νὰ ἔλθωσι καὶ οἱ κοινοί. Τότε δὲ ὁ ῥήτωρ (speaker) ἢ ὁ πρόεδρος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων φέρει τὰ χρηματικὰ bill, διότι τὰ περὶ

ἄλλων ἀντικειμένων μένουσιν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτίμων. Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει τὸ bill, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν *Le roi le veut*. Ἄν ὅμως τὸ bill ἦναι περὶ τινος ἰδιαιτέρου συμφέροντος, ὁ τύπος εἶναι *soit fait ce mme il est desiré*. Ἄν δὲ ὁ βασιλεὺς δὲν θέλῃ νὰ δόσῃ τὴν γνώμην του, ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου *Le roi s'en avisera*. Ἡ συγκατάνευσις δὲ τοῦ βασιλέως διὰ χρηματικὸν τι bill παριστάνεται διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου *Le roi remercie ses loyaux sujets, accepte leur benevo'ence, et ainsi le veut*. Ὅλοι δὲ οἱ τύποι διετηρήθησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ ἀνεφέρθησαν.

Συνήθως ὅσοι ἀνδίστανται εἰς τι bill δὲν ζητοῦσι κυρίως τὴν ἀπόρριψιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ν' ἀναβληθῇ ἢ ἀνάγνωσις αὐτοῦ πάλιν ἕως ἕξ μῆνας, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ μέλη τῶν βουλῶν λαλοῦσιν ἐκ τῶν θέσεων των, καὶ δὲν ἀναγινώσκουσι γεγραμμένας ὁμιλίας, διευθύνουσι δὲ τὸν λόγον οὐχὶ εἰς τὴν συνάθροισιν, ἀλλ' εἰς τὸν πρόεδρον (*speaker*). Ἡ βουλή τῶν κοινῶν ἐκλέγει τὸν πρόεδρον διὰ ἑπτὰ χρόνους, καὶ οὗτος διορίζει τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δι' ὁποῖαν δήποτε χρειᾶν. Παρεκτός δὲ τοῦ προέδρου ὑπάρχει καὶ γραμματεὺς φυλάττων τὰ ἀρχεῖα καὶ καταγράφων τὰς προφερομένας ὁμιλίας. Εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ὁμοτίμων πρόεδρος εἶναι ὁ Ἀχικαγκελλάριος, ὅστις κάθεται ἐπὶ σάκκου μαλλίνου, ὡς σύμβολον δηλαδὴ τοῦ ὅτι οἱ συγκροτοῦντες τὴν βουλὴν εἶναι κύριοι μεγάλων κτημάτων καὶ ποιμνίων.

Σημ. Προεῖρηται ὅτι οσοῖς θέλει νὰ γίνῃ μέλος τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἄνωγ τὰς 250 λίρ. στερλιν. χρονικὸν εἰσόδημα. Κυρίως δὲ, διὰ μὲν τὰς πόλεις, πρέπει νὰ ἔχῃ 300 λίρ. στερλ. εἰσόδημα, διὰ δὲ τὰς ἐπαρχίας 600. Εἴπομεν ὅτι ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ μὴ δόσῃ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τι bill προτεινόμενον ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν Κοινῶν, ἀλλὰ τότε καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι δύναται νὰ ἐμποδίσωσι τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσωσι ἢ νὰ στέρξῃ εἰς τὴν γνώμην των, ἢ νὰ διαλύσῃ τὸ Συλ. βουλευτήριον.

Ἔπεται Συνέχεια.

ΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Αἱ δημόσιαι βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων εἶναι πολ-
λόταται. Διαπρεπέστεραι δὲ μεταξύ αὐτῶν εἶναι αἱ ἑξῆς.

Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη, (*) ἡ μεγαλη-
τέρα δὶων τῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Οἰκουμένης. Περι-
έχει αὐτὴ ὑπὲρ τὰς 900,000 τόμ. τυπωμένους, καὶ
80,000 χειρογράφους—διαφόρων γλωσσῶν Εὐρωπαϊκῶν
τε καὶ Ἀνατολικῶν. Εὐρίσκονται δὲ ἐν αὐτῇ καὶ 5,000
βιβλίων εἰκονογραφικῶν, 300,000 πίνακες καὶ σχέδια,
καὶ αἱ δύο μεγαλήτεραι γεωγραφικαὶ σφαῖραι. Ὑπάρ-
χουσι δ' εἰς αὐτὴν καὶ μέγιστα ἀποθήκαι βιβλίων δι-
εσκορπισμένων, ἢ τακτοποιήσις τῶν ὁποίων δὲν ἔγινεν
εἰσέτι. Εὐρίσκεται δ' ἀκόμη ἐν αὐτῇ καὶ μέγιστον
Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, περιέχον τὰς νομισματικὰς
ἀρχαιότητας τῶν Μεσαιῶν χρόνων, καθὼς πρὸς τοῖς δε-
καὶ τὰ διάφορα ὄπλα τῶν στρατιωτῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ
Μεσαιῶνος. Εἶναι δὲ ἀνοικτὴ καθ' ἑκάστην (πλὴν
τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν) διὰ τοὺς λογίους καὶ ξέ-
νους, καὶ διὰ τὸ κοινὸν τὴν τρίτην καὶ παρασκευὴν, ἀπὸ
τὰς 10 μέχρι τῶν 3 καθὼς καὶ αἱ πλείοτεραι τῶν ἄλλων
βιβλιοθηκῶν. Γίνεται δὲ διακοπὴ εἰς αὐτὴν τὴν α'.
Σεπτεμβρ.— εἰ. Ὀκτωμβρ.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀγίας Γενοβίας,
περιέχουσα 200,000 τόμ. καὶ 30,000 χειρογράφ. Εἶ-
ναι δὲ αὐτὴ ἀνοικτὴ παρεκτὸς τῆς συνήθους ὥρας καὶ
τὸ ἑσπέρας.

Ἡ τῆς Ὀπλοθήκης, περιέχουσα 190,000 τόμ.
καὶ 6,000 χειρογράφ.

Ἡ Μαζαρινὴ Βιβλιοθήκη συστηθεῖσα κα-
τὰ τὸν 12' αἰῶνα παρὰ τοῦ Καρδινάλιου Μαζαρίνου.
Περιέχει δὲ αὐτὴ 160,000 τόμ. τυπωμ. καὶ 4,500 χει-
ρογράφ., μίαν σφαῖραν γεωγραφικὴν μεγαλωτάτην, καὶ εἰς
γύφον ἅπαντα τὰ σωζόμενα ἐρείπια τῆς Πελασγικῆς
Ἀρχιτεκτονικῆς.

[*] Διαφιλονεικεῖ κατὰ τι μὲ αὐτὴν ἡ τοῦ Μονάχου τῆς Βαυ-
ρίας.

Ἡ τῶν Γαλλικῶν Β'. Ἀκαδημιῶν de l'in-
 stituti περιέχουσα ἐπέκεινα τῶν 100,000. Δὲν εἶναι δὲ
 συγχωρημένη ἢ εἰς αὐτὴν εἴσοδος, εἰμὴ εἰς τὰ μέλη
 τῶν προῤῥηθειςῶν Ἀκαδημιῶν, καὶ εἰς τὸν φέροντα γραμ-
 μάτιον παρά τινος τῶν μελῶν.

Ἡ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς περιέχουσα μόνον
 τὰ Ἱατροχειρουργικὰ συγγράμματα τῶν πατέρων τῆς Ἱα-
 τρικῆς καὶ χειρουργίας, ἕως 30,000 τόμ. Περίφημος αὐ-
 τῆς Βιβλιοθηκάριος εἶναι ὁ Κ. Δαζεϊμερῆς, ὁ μεγαλύτερος
 τῶν Ἱστορικῶν τῆς Ἀσκληπιακῆς ἐπιστήμης.

Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβόνης
 περιέχουσα βιβλία μόνον τῶν Φυσικῶν καὶ μαθηματι-
 κῶν ἐπιστημῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων συμποσοῦται εἰς
 30,000 τόμους.

Ἡ ἰδιαιτέρα τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Τουελλεριῶν,
 περιέχουσα ἐπέκεινα τῶν 100,000.

Ἡ τοῦ Β. Γυμνασίου περιέχουσα ἕως 40,000.

Ἡ τῶν Πατρικίων, ὑπερβαίνουσα τὰς 30,000.

Ἡ εἴσοδος συγχωρεῖται εἰς αὐτὴν δι' ἀδείας τινῶν τῶν
 μελῶν ἢ τοῦ βιβλιοθηκαρίου.

Ἡ τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους περιέχουσα
 ἕως 30,000 ἐπιστημονικῶν καὶ Μαθηματικῶν συγγραμ-
 μάτων.

Ἡ Ἀποθήκη τῆς Μουσικῆς, καὶ ἡ τῶν
 Τεχνῶν κ τ λ περιέχουσαι ἀξιοσημείωτον συλλογὴν
 διαφορῶν συγγραμάτων, ἢ μὲν πρώτη, περὶ Μουσικῆς, ἢ
 δὲ ἄλλη, περὶ μηχανικῶν καὶ μαθηματικῶν ἀντικειμένων.
 Καὶ ἕκαστον δὲ ὑπουργεῖον ἔχει καὶ τὴν ἰδιαιτέραν του
 Βιβλιοθήκην ἀπὸ 15,000—30,000.

Παρεκτός δὲ τῶν ἀνωτέρω Βιβλιοθηκῶν ὑπάρχουσι
 καὶ ἄλλαι δημόσιαι Βιβλιοθήκαι εἰς Παρισίους, μᾶλλον
 ἢ ἦττον σημαντικαί, εἰς τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην συρ-
 ρέει μέγα πλῆθος δι' ἀνάγνωσιν τῶν Κλασικῶν συγγραμ-
 μάτων. Πόσον σκιρτᾷ τῶντι ἢ τοῦ φιλομούσου καρδία
 βλέπουσα τοὺς μὲν ὠραίους ναοὺς τούτους κεκοσμημένους
 μὲ τὰ κειμήλια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, τὸ δὲ πλειότε-

ρον τοῦ ἔθνους καταγιγόμενον νὰ συμβουλευῆται μετὰ τῶν ἀθανάτων ἐκείνων νόων, τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν, ἥτις μόνη τὴν σήμερον κατήντησεν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἐλαττήριον τῆς ἀνθρωπότητος.

Π.*

Καταχωροῦντες εὐχαρίστως τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν τοῦ π. II.*, κρίνομεν ὑφέλιμον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον ὀλίγα τινὰ πλαυτέρων περὶ τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης.

ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ.

Εἰς πολλὰς τοῦ πολιτισμένου κόσμου χώρας ὑπάρχουν ἰδιαίτερα καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα λαμβάνονται τὰ διάφορα μεταλλικὰ λουτρά καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ σχήματα καὶ τοὺς τρόπους. Μ' ὅλον ὅτι δὲ τὰ λουτρά ταῦτα (εἴτε ἐκ φύσεως εἴτε ἐντέχνως εἶναι κατασκευασμένα) διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν χημικὴν των σύνθεσιν καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν προερχομένας ὠφελείας, δὲν θέλω διαλάβειν ὁμῶς περὶ τούτων, διότι εἰς τὰ μέρη μας τοιαῦτα λουτρά σχεδὸν δὲν εὐρίσκονται, μ' ὅλον ὅτι ἡ γῆ αὐτῆς εὐμοιρεῖ πολλῶν τοιούτου εἶδους πηγῶν. Ἀμελοῦνται δὲ τόσον, ὅχι διότι δὲν εὐκολύνονται πολλοὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν χημικὴν σύνθεσιν των, ἀλλὰ διότι πρὸ πάντων ἐλλείπει ἀπὸ αὐτὰ ἡ ἀπαιτούμενη ἀνάπαυσις καὶ ἀσφάλεια. Θέλω δὲ διαπραγματευθῆν ἤδη ὀλίγα τινὰ μόνον περὶ τῶν Ἀτμωδῶν λουτρῶν, διότι τὸ εἶδος τοῦτο μεταχειρίζονται καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἀκολούθως νὰ περάσω εἰς τὰ περὶ τῆς θαλάσσης.

Καθεὶς γνωρίζει τί εἶναι τὰ ἀτμώδη λουτρά μας. Εἶναι εὐρύχωροι θάλαμοι γέμοντες ἀπὸ ὑδατῶδεις ἀτμούς, διὰ τῶν ὁποίων, καθὼς καὶ διὰ ὑπογείων ὑδραγωγῶν, θερμαίνονται εἰς διάφορον θερμοκρασίαν, καὶ συγχάκις τοσοῦτον ἰσχυρὰν, ὥστε μόλις δύναται τις ν' ἀναπνεύσῃ. Εἰς τὰ λουτρά δὲ ταῦτα οὐδεμίαν προφύλαξιν λαμβάνεται ὥστε νὰ κρατηθῇ ὁμοία ἡ θερ-

μοκρασία των, και διὰ τοῦτο εὐρίσκει τις αὐτὰ νῦν μὲν θερμὰ, νῦν δὲ ψυχρὰ, νῦν δὲ πάλιν θερμότερα, καὶ ἐκ τούτου χάνεται ὅλως διόλου ἢ προσδοκωμένη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια.

Διὰ τὸ μὴ παραμελήσωμεν τὰς τοσοῦτον ἀναγκαίας προφυλάξεις εἰς τῶν λουτρῶν τὴν χρῆσιν, ἀρκεῖ ν' ἀναπολώμεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θερμαντικοῦ εἰς τὸ σύστημα μας. Εἰς τὰ λουτρά ταῦτα ἀναπνέομεν ἀτμώδη ὅλως διόλου ἀτμοσφαῖραν, ἐξογκωμένην καὶ ἔχουσαν μεγάλην θερμοκρασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εὐρίσκεται ὅλον τὸ σῶμά μας βυθισμένον. Ἡ κυκλοφορία ἐξάπτεται, τὸ δέρμα ἐκχαυνούται διὰ τῶν ἀτμῶν, τὰ ἀγγεῖά του δέχονται μεγάλην ποσότητα αἵματος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ἐρυθραῦν καὶ ἐξογκοῦται, καὶ καλυπτόμεθα ἀπὸ ἀφθονοῦ ἰδρώτα. Ἄν δὲ εἰς τοιαύτην στάσιν ὁ ἀναπνεόμενος ἀπὸ μεταβληθῆ, εὐκόλως δύναται νὰ στοχασθῆ τις πόσον μεγάλην βλάβην θέλει ἐπιφέρειν ἢ αἰφνῆδιος καὶ ταχεῖα μεταβολή. Τοιαῦτα δ' ἀποτελέσματα γίνονται αἰσθαντικώτερα εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουν τρυφερώτερας καὶ εὐαίσθητοτέρας ἴνας, εἴτε ἐκ γενετῆς, εἴτε διότι ἔπαθον δεινὰς ἀσθενείας. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἀτμώδη λουτρά ὅσοι ἔπαθον ἢ πάσχουν ἀκόμη ἀπὸ ἀσθενείας τοῦ πνεύμονος, ὡς καὶ ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τοῦτο, ἢ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν κράσεως, ἢ καὶ κληρονομικῶς. Καὶ πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπολήσῃ τις κατὰ νοῦν ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν λουτρῶν τούτων διευθύνεται ἐπίσης εἰς τὸν πνεύμονα ὡς καὶ τὸ δέρμα· καὶ παρεκτὸς τοῦ ὅτι τὸ θερμαντικὸν εἶναι πλειότερον εἰς αὐτὰ παρὰ εἰς τὰ ἄλλα λουτρά, ὁ ἀτμὸς ἔχει καὶ μεγαλητέραν σχέσιν μὲ τὸν πνεύμονα, ὡς εἰσερχόμενος εἰς τὰς κοιτίδας αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπνοῆς, καὶ ἐπομένως ἡ κυκλοφορία καταστένεται δραστηριωτέρα, ἢ κίνησις τῆς καρδίας εἶναι εἰς μεγαλητέραν ἐνέργειαν, καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ πλειότερον αἷμα πρέπει νὰ διατρέξῃ εἰς τὸν πνεύμονα καὶ αἱ στάσεις τοῦ αἵματος νὰ γίνωσι τοσοῦτον μᾶλλον συχνότεραι, ὅσον πλειότερον εἶμεθα δια-

τεθειμένοι εἰς τοῦτο, εἴτε ἐξ ἐποκτῆτου, εἴτε ἐκ φυσικῆς ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίας.

Ὅσοι εἶναι προδιατεθειμένοι εἰς τὰς κεφαλικάς στάσεις τοῦ αἵματος, πρέπει νὰ ζητῶσιν ἵστε ἡ θερμοκρασία τοῦ λουτροῦ νὰ μὴν ἦναι πολλὰ δυνατὴ, ἢ νὰ φροντίζωσιν ὥστε νὰ καλύπτωσι τὴν κεφαλὴν διὰ διπλῶν πανίων βρεγμένων εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντα τὰ ρηθέντα εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν τῆς Φιλολογίας περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν, δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐνταῦθα, διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ταυτολόγοι, παραπίμποντες ἐκεῖσε τὸν ἀναγκνῶστην, περιοριζόμεθα νὰ κάμωμεν τὴν παρατήρησιν ταύτην μόνον ὅτι τὸ σῶμά μας ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, ἀλλ' ἂν ἡ αὐτὴ θερμοκρασία ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ εἰς ὑγρὰν κατάστασιν ὕδωρ, δὲν θέλομεν δυνηθῆναι νὰ τὴν ὑποφέρωμεν ἀκινδύνως.

Ψυχρὰ Λουτρά καὶ ἰδίως τὰ μεταλλικὰ τῆς θαλάσσης. Ἐκπαλαὶ δι' ἀκριβοῦς τῶν ἰατρῶν παρατηρήσεως ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ἐπαφὴ ψυχροῦ ἀέρος εἰς τὸ σῶμα εἰς τινὰς ἀσθενείας τῆς θέρμης προξενεῖ μεγάλην ὠφέλειαν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ παρατηρήσεως ἐπορίσθησαν ὅτι ἐξ ἰδίας αὐτοῦ φύσεως τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἤθελεν ἔχει μεγίστην δύναμιν νὰ ἐξάγῃ ἀρκετὴν ποσότητα θερμαντικοῦ.

Ὅταν τὸ θερμαντικὸν ὑπερισχύῃ ἐκτὸς ἡμῶν, εἴτε διότι ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν εἶναι πολλὰ δυνατὴ, εἴτε δι' ὑπερβολικὴν γύμνασιν, εἴτε διὰ τι πάθος θέρμης ἐνυπάρχον εἰς ἡμᾶς, βυθίζοντες τὸ σῶμά μας εἰς ὕδωρ μετρίως ψυχρὸν, αἰσθανόμεθα πλειοτέραν ἰσχὺν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν μᾶς ταράττει πλέον ἢ πειρακτικὴ θερμότης, μέτριος ἰδρῶς καλύπτει τὸ δέρμα μας, καὶ ἐσωτερικὴ εὐάρεστος αἰσθησις μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὸ ὕπνον — Ἄν μ' ὄλον τοῦτο ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος ἦναι πολλὰ ἀδύνατος, ἢ ἡ κυκλοφορία μας ἦναι ἀργή, τὰ ἀποτελέσματα εἰς

τοιούτας περιστάσεις είναι βλαπτικώτατα. Δὲν θέλω δὲ νὰ περιγράψω ἐνθάδε τοιαῦτα ἀπευκταῖα εἰς τὴν ζωὴν ἀποτελέσματα, διότι ποτὲ βέβαια δὲν λαμβάνομεν τὰ λουτρά εἰς τοιαύτην ἀδύνατον θερμοκρασίαν, οὔτε εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν τῆς κινήσεως τῆς καρδίας. — Εἰς τὰ ψυχρὰ λουτρά τὸ νευρικὸν σύστημα αἰσθάνεται πρῶτον τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, καὶ ἐπομένως τὸ Ἀρτηριακὸν τὸ δὲ δέρμα ὑπομένει ἀκολούθως τὴν μηχανικὴν ἐνέργειαν τοῦ ὕδατος, ἂν θελῇ τις νὰ παρατηρήσῃ τὰς πρώτας μόνας στιγμὰς τῆς βυθίσεως. Διὰ δὲ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ θερματικοῦ καὶ τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος κατάθλιψιν συστέλλεται ἔπειτα τὸ δέρμα, τὰ ἀγγεῖα αὐτοῦ συσφίγγονται, καὶ τὸ αἷμα τρέχει εἰς αὐτὸ μέδυσκολίαν, γίνεται ὠχρὸν καὶ προξενεῖται ὡς ἄμπωτις τρόπον τινὰ ὄλων τῶν ὑγρῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τὰ ἐντόσθια. Αὕτη δὲ ἡ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος συγκέντρωσις τῶν κυριωτέρων ὑγρῶν τῆς ζωῆς καὶ ἡ συστολὴ τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, δίδουν τοσαύτην ἰσχὺν καὶ ὀρμὴν εἰς τὸν ἀρμονικὸν διοργανισμόν μας, ὥστε ἀμέσως προκύπτει ἐπαισθητὴ ἐξ αὐτοῦ ἀντενέργεια, καὶ ἐνῶ ἦσαν κακαπισμένοιαι αἱ ἀρτηριακαὶ κινήσεις, τὰς διαδέχεται ἀσυνήθιστος κίνησις καὶ διερέθισις. Τὰ δὲ μέρη ἅτινα ἦσαν συνεσταλμένα ἐκτείνονται τῶρα καὶ διαδέχεται ἡ θερμότης καὶ τὸ ζῶηρον ἐρυθροῦν χρῶμα, τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ὠχρότητα. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν δὲ εἰς ταῦτα ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν ὅτι ἡ προξενουμένη αὕτη ἀντενέργεια εἰς τὸ σύστημά μας, θέλει εἶσθαι τοσοῦτον μικροτέρα, ὅσον ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος πλησιάζει εἰς τὴν τοῦ σώματός μας, καὶ τοσοῦτον σφοδροτέρα, ὅσον ἡ βύθισις εἶναι ταχύτερα καὶ αἰφνίδιος, καὶ ὅταν πρὸ τῆς βυθίσεως ἡ κυκλοφορία ἦναι ἐπληξημένη, εἴτε διὰ μετρίας γυμνάσεως, εἴτε διὰ θερμοῦ τινος ποτοῦ, εἴτε διὰ τρίψεως, καὶ τέλος, ἂν ἐνῶ διαρκῆ ἡ βύθισις, ἐκινήθημεν πολὺ. Ἐὰ ἀφθόνως δὲ διαλελυμένα εἰς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης διάφορα ἄλατα συντείνουσι μεγάλως ν' αὐξήσωσι τὰς κινήσεις τοῦ ἀρτηρια-

καὶ συστήματος ὄχι μόνον διὰ τὴν θερμοκρασίαν τῶν λουτρῶν καὶ τὴν ἐλευθέρως γινομένην εἰς τὴν θάλασσαν κίνησιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ εἰρημένα ἔλατα ἐνέργειαν εἰς τὸ δέρμα. Κ' ἐκ τούτου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ λάβῃ πλειοτέραν ἰσχὺν καὶ ὠφέλειαν ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης, παρά ἀπὸ τὰ τοῦ γλυκοῦ ὕδατος τῆς ἰδίας θερμοκρασίας.

Συνήθως προτιμῶμεν τὸν καιρὸν τοῦ θέρους διὰ νὰ λαμβάνωμεν τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης· πρέπει ὅμως νὰ φυλάττωμεν τὰς αὐτὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν ἄλλοτε περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν. Ὡς πρὸς τὸν καιρὸν δὲ τὸν ὁποῖον θίλομεν διατρίψειν ἐν τῷ ὕδατι, ὁφθαλομεν νὰ θεωρῶμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἰδιοσυγκρασίαν, μένοντες ὅσον ἢ προερχομένη ἐξ αὐτῶν αἰσθησις μᾶς εἶναι εὐάρεστος. Ποτὲ δὲ δὲν πρέπει νὰ μακρύνωμεν τὰ λουτρά διεγείροντες ἐντὸς ἡμῶν τὴν δυσάρεστον αἰσθησιν ἣτις συνοδεύει τὴν πολλὴν κατάθλιψιν τῆς κυκλοφορίας, καὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς θερμοκρασίας μας, διότι εἶναι παρατηρημένον ἀπὸ ἐμπείρους ἰατροὺς ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας ὀλιγοστεύσῃ, δυσκόλως δύναται ν' ἀναλάβῃ, καὶ καταστένεται αἰτία ὄχι μικρᾶς βλάβης εἰς τὰς τρυφεράς καὶ εὐαισθητοὺς κρᾶσεις.

Ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης συντείνει εἰς τὴν αὔξησιν τῆς προαναφερθείσης ὑγιεινῆς ἀνεργείας τόσοσιν διὰ τὴν ἀδύνατον κατάστασιν τῆς θερμοκρασίας, ὅσον διὰ τὴν προξενουμένην εἰς τὸν λουόμενον κίνησιν. Ἄν δὲ ὅστις μεταχειρίζεται τὰ λουτρά δὲν ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ εἰμὴ μετρίαν ἀνενέργειαν, εἴτε διότι ἔχει χρονικὰς φλογώσεις εἰς τὸ ὑπογάστριον, τὰς ὁποίας εἰς τὴν ζωηρὰν ἀνενέργειαν διαδίδονται νέαι στάσεις τοῦ αἵματος, εἴτε διότι ἡ ἰδιοσυγκρασία του εἶναι τρυφερωτάτη, εἴτε διὰ τὴν πολλὰ νέαν ἡλικίαν του, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας, λέγω, πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὰς ὥρας ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος διαχύνων τὰς ἀκτίνας του, θερμαίνει τῆς θαλάσσης τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ καθ' ὅσον καταπαύ.

ση ὁ ἄνεμος, τὰ ὕδατα εἶναι γαλήνια. Προσθέτω δὲ τελευταῖον ὅτι ὄσοι, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των ὄντες προδιατεθειμένοι εἰς τὰ φθισικὰ πάθη καὶ ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ ἀδυναμίαν (πρόδρομον τῶν πρώτων συμπτωμάτων) νομίζουσι ὅτι θύλου θεραπεύσει τὴν ἀδυναμίαν των ταύτην, (τὴν ὁποίαν ἀνάγουσι εἰς ἄλλας τινὰς αἰτίας) λαμβάνοντες τῆς θαλάσσης τὰ λουτρά, δὲν κάμνουσι ἄλλο εἰμὴ νὰ ταχύνωσι τὸ θλιβερὸν τέλος των. Ἐπειδὴ δὲ συχνοτάτη εἶναι εἰς τοὺς τόπους μας ἡ φθίσις, ἐκ τῆς ἀναπορεύτου αἰτίας τῶν πληθυσμένων πόλεων, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἐξέων καὶ ἐθῶν, καὶ τῆς ἀδιαφορίας πολλῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο καὶ μόνον πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώμεν πολὺ λαμβάνοντες τὰ λουτρά, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσωμεν εἰς μέγα καὶ ἀδιόρθωτον σφάλμα.

Καθεὶς γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμβῇ τις εἰς ἀκριβοτέρας ἐκθέσεις περὶ χρήσεως τῶν λουτρῶν. εἰς Περιοδικὸν φύλλον, διὸ περιορίζω ἐνταῦθα τὰς μικρὰς σκέψεις μου. Εὐτυχῆς δὲ ἂν ἠδυνήθην κ' ἐγὼ νὰ φανῶ χρήσιμος κατὰ τι εἰς τοὺς συμπολίτας μου.

Νικόλαος Ναρκῶς.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ἢ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Ἄρθρ. α΄.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως συνίσταται εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ τὰς χρείας καὶ τὰς ὀρέξεις του. Αἱ δὲ χρεῖαι καὶ αἱ ὀρέξεις αὗται κυρίως θεμελιοῦνται εἰς ἀντικείμενα, ἢ κτήσις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὰ συνήθως λεγόμενα πλοῦτη. Ἐπομένως ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλοῦσιος, ἔχει καὶ μεγαλύτερα μέσα εὐτυχίας καὶ εὐζωίας.

Μὲ τὴν λέξιν πλοῦτη δὲν πρέπει νὰ ἐννοῶνται μόνον τὰ ὑλικά πράγματα, ὅσα δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀποκτήσῃ μεταβάλλων καὶ μετασχηματίζων, διὰ διαφόρων πράξεων, μέρη τινὰ τῆς ὕλης ἐξ ἧς σύγ-

κειται ἡ σφαῖρά μας, καὶ παράγων τὰ ὅποια κοινῶς καλεῦνται προϊόντα, ἀλλὰ δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ γενικὰ τῆς φύσεως καλά, ὡς ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, τὸ φῶς, καὶ τὰ ὀλιγώτερον ὕλικὰ ἀντικείμενα, ὡς αἱ ἰδέαι καὶ οἱ στοχασμοὶ βιβλίου τινός, καὶ ἡ διὰ τῆς σπουδῆς ἀποκτωμένη μίθησις κτλ.

Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις πῶς ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτη, καὶ νὰ τὰ μεταχειρίζηται μὲ τὸν ἐπωφελέστερον τρόπον διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχής, καλεῖται ἡ πρῆπει νὰ καλῆται Οἰκονομία. Ἡ λέξις αὕτη ἔτυμολογικῶς σημαίνει τὴν διάταξιν τοῦ οἴκου. Ἐκτείνον τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἀντὶ ἑνὸς οἴκου λάβε μίαν πόλιν, ἐν ἔθνος, ὀλόκληρον τέλος τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία γίνε-ται ἀμέσως Πολιτικὴ ἢ Κοινωνικὴ Οἰκονομία.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κυρίως ἔχει δύο ἔρια. Ἡ βάρβαρος κατάστασις ἀγρίων φυλῶν τῆς Παπικουσίας καὶ τῆς νέας Ὀλλανδίας ἀποτελεῖ τὸ ἓν, καὶ ἡ παρὰ τῶν φιλοσόφων ὀνειροπολουμένη ἰδανικὴ κατάστασις, τὸ ἄλλο. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς φιλανθρώπους τῶν σοφῶν δοξασίας, καὶ ὅσα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψαν, ἐδὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ὀμολογήσωμεν ὅτι ὑπάρχει κλίμαξ τις βαθμηδὸν προχωροῦσα ἀπὸ τῆς ἀγρίας καταστάσεως μέχρι τῆς ἀκροτάτης εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τὴν σήμερον εἰς ἔτι ἀνωτέραν παρ' ὅ,τι εἶναι κατάστασιν, διὰ μέσων οὐχὶ τοσοῦτον δυσκολοκατορθώτων, καὶ τῶν ὁποίων μέρος ἐφαντάσθησαν νὰ ἐκπληρώσωσιν οἱ φιλανθρωπότεροι ἠγεμόνες τοῦ κόσμου, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις τῶν δὲν τοῦς ἐσυγχώρησαν. — Ἄς φαντασθῶμεν ὅτι αἱ τέχναι, αἱ ἐπιτημαὶ καὶ ἡ φιλοπονία ἤθελον συνενωθῆν, καὶ ἔλος ὁ κόσμος ἤθελε δυνηθῆν ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ πληθύνωμεν τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ὠκεανίαν, νὰ κόψωμεν τοὺς ἰσθμοὺς τοῦ Σουέξ καὶ τῆς Πανάμας, νὰ συνδέσωμεν τὰς κυριώτερας πόλεις τῶν πέντε μερῶν

τοῦ κόσμου διὰ τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν
 διωρύγων καὶ τῶν τηλεγράφων. Τούτων δὲ γινομένων,
 ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη ἤ-
 θελεν εἶσθαι τὸ ἄμεσον καὶ ἀναγκαῖον παρε-
 πόμενον. Εὐθύς ἤθελον πέσει τὰ περιφράγματα καὶ
 προσκόμματα ἅτινα μᾶς περιορίζουσιν ἡδῆ. Ὅλα μας
 τὰ ἔργα ἤθελον λαμβάνει τὴν φυσικὴν αὐτῶν ροπὴν.
 Ἐκαστος τόπος ἠδύνατο νὰ μεταλλάττῃ εὐκολώτερον μὲ
 τὰ ἔξωτερικὰ προϊόντα ὅσα ἡ θέσις του καὶ τὸ εἰδικὸν
 τῶν κατοίκων του πνεῦμα συγχωροῦσι νὰ δόσῃ εὐθηνό-
 τερα ἢ ἀκριβώτερα. Τὸ ἐμπόριον ἤθελον εὐκολυνθῆν
 μεγάλως διὰ τῆς βελτιώσεως τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς,
 ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἔργα. Αἱ προλήψεις, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθι-
 μα τῶν ἐθνῶν ἤθελον βελτιωθῆν διὰ τῆς ἐπιμιξίας.
 Κεντρικὸν συνέδριον ἤθελε προεδρεύειν εἰς τὰς κυβερνή-
 σεις, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἤθελον ἔρ-
 χεσθαι οἱ ἀντιπρόσωποι. Αἱ διατάξεις αὐτοῦ
 ἤθελον φθάνειν εὐκόλως εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς· ὁλό-
 κληρος ὁ κόσμος τότε δὲν ἤθελον ἀποτελεῖν εἰμὴ μίαν
 οἰκογένειαν λαῶν συνηνωμένων διὰ τὴν κοινὴν καλλιέρ-
 γειαν τῆς γῆς· καὶ ἂν καταστήσωμεν εἰς λεπτομερέστερα,
 φανταζόμενοι τοσοῦτον προχωρημένον πολιτισμὸν, δυ-
 νάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τὰ μὲν προϊόντα τῆς γῆς
 ἤθελον διαμοιράζεσθαι ἐπίσης μεταξύ τῶν καλλιεργη-
 τῶν αὐτῆς, αἱ δὲ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι ἤθελον προο-
 δεύει πολὺ ταχύτερον, καὶ ἐπεκτείνεσθαι εἰς ὅλας σχε-
 δὸν τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτ-
 τον; Φανταζόμενοι ὅτι κοινωνικὴ πρόνοια, εἰκὼν αὐτοῦ
 τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελον ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὴν τύ-
 χην ὄλων τῶν τόπων, ὄλων τῶν ἀνθρώπων, πῶς δὲν ἤ-
 θέλομεν πεισθῆν ὅτι ἤθελον ἐλλείπει τέλος ἡ φρικτὴ καὶ
 ἐλεεινὴ δυστυχία καὶ ἀθλιότης, διότι εἰς ἕ-
 καστον ἤθελον ὑπάρχειν ἡ μεγαλητέρα ἐξασφάλσις! εἰς
 τὴν παιδικὴν ἡλικίαν—ἡ ἀρμοδιώτερα ἀνατροφή πρὸς ἀ-
 γάπτειν τῶν σωματικῶν καὶ νοητικῶν του δυνάμεων,
 εἰς τὴν ἀνδρικήν—ἔργον ἀνάλογον μὲ τὴν ἀξιώτητά του

καὶ ἀνταμοιβῇ ἀνάλογος αὐτῆς· εἰς δὲ τὴν γεροντικὴν τελευταῖον—καταφύγιον καὶ ἀνακούφισις τῶν δεινῶν τοῦ γήρατος. Ἄλλ' ἀφίνοντες ἤδη τὴν πρόοδον ταύτην ἥτις εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀκόμη τῆς ἀνθρωπότητος, ἐρχόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη κατάστασίν μας, καὶ ποίας βελτιώσεις δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐξετάσωμεν πῶς γεννῶνται, διαδίδονται καὶ δαπανῶνται τὰ πλοῦτη, πῶς ὀφείλομεν νὰ διοργανίσωμεν τὴν κοινωνίαν μας, ἵνα νὰ λάβωμεν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν φυσικῶν, διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἐξύπνησα... Καὶ ἄπορον τὸ βλέμμα ἀνατείνω,
Φλόγας πυρῶν ὀρμητικῶς τὸ πέριξ διακρίνω!
Κατὰ τῆς Σμύρνης τῆς καλῆς μὴ χορτασθεῖς ἀκόμα,
Ὁ Αἰῶνος, ὡς φαίνεται, φθόνου νὰ ρίπτῃ ἔμμα,
Μὲ τὸν Βορρᾶν ἤδη ζητεῖ αὐτὴν νὰ ἐκδικήσῃ...
Ὁ δὲ, μὲ λύσαν τρομερὰν χωρὶς νὰ σταματήσῃ
Ὅρμα κατασπαιάτων,
Ἄνοιγμ' ἀφίνων ὀπισθεν ἐλεεινῶν μνημάτων.

Πικρὸν—πικρὸν τὸ θέαμα—Ὁ εἰς γεγυμνωμένους
Ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του... Ὁδὲ ἐκπεπληγμένος,
Ὡς ὁ Ἰώβ—ιστάμενος ἀντίκρυ τῆς οἰκίας,
Ἐστέναζε μὲ ἔμπλεα ὄμματα μετανόιας.
Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας του κρατῶν τὰ νεογνά του,
Ἠγνῶει ποῦ τὸν ἔφερον μόνον τὰ βήματά του.

Παντοῦ βοή, ὀδύνη,
Ἐδῶ φωναί, ἐκεῖ κραυγαί, ὀλολυγμοὶ καὶ θρήνοι...

Ἐστέναξα, καὶ ἔκλαυσα, καὶ εἶπα,, Δυστυχία!
Σμύρνα, φιλότατη μου πατρίς, δύστηνε καὶ ἀθλία·
Νύμφη ὠραίας καλλονῆς, ἐξόχου, θαυμασίας·
Σμύρνα, ΚΑΛΛΙΣΤΗ ΑΠΑΣΩΝ, τὸ ὄμμα τῆς Ἀσίας.
Τόσον καλὴ εἶθ' ἔκπαλαι μὴν ἦσο καὶ ὠραία,
Ἥ καὶ τώρα κἂν νὰ ἦσο μᾶλλον ἰσχυρὰ καὶ νέα.
Ἥ τὸ βάσκανον τὸ ὄμμα
Μὴ σὲ ἔκαμνεν ὁμοίαν μὲ τὸ μαῦρον συχνὰ χῶμα.

Κ' ἐπέβλεψα ... Μὲ κόμην τῆς Ἰδα ἐκπεπλεγμένην
Μίαν σεπτὴν πρεσβύτιδα, τρέχουσαν, πλανωμένην·
Τρέμουσαν... ὀλολύζουσαν... Καὶ δίοδον ζητοῦσαν
Ἄπὸ τὰς φλόγας καὶ τὸ πῦρ τριγυρισμένην οὔσαν·
Καὶ ἤκουσα τοὺς ὀδυρμοὺς, ὡσὰν τῆς ὠδινούσης
Τῆς πρωτοτόκου γυναικὸς, ἐλεεινῶς θρηνοῦσης
Ἄ! Σπεύσατε, τρεχᾶτε—
Ἦ τέκνα μου! ὦ φίλτατα! ἄ! καίομαι— ἐλάτε!—

Καὶ ἔτρεξαν... πλὴν μάταια... Θεέ μου... δυστυχία!
Μία μητέρα γηραιὰ σεπτὴ καὶ σεβασμία
Σ' τὰς φλόγας παραδίδεται— καίεται... ὦ τί πόνος!!
Σπαράσσει... Καὶ τὸ ὄμμα του σ' αὐτὴν ρίψας ὁ φθόνος
Υπάγει τρόπαια ζητῶν κ' ἄλλου ἴσως νὰ στήσῃ—
Ἦ συμφορὰ! τίς δύναται τὴν λύπην νὰ κρατήσῃ.
Υπάγει ἡ Σχολή μας.
Τῆς Σμύρνης μας τὸ καύχημα, μήτηρ ἢ σεβαστή μας!

Τὸ ἐπ' ἐμέ, ἀναισθητῶ... παραλαλῶ... ναρκοῦμαι...
Νιόβη εἰς τὴν θάλαν τῆς γίγνομαι καὶ λιθοῦμαι.
Μόν ἡ φωνὴ μ' ἀσύντριπτος εἰς τοῦ βράχου τῆς τοὺς λίθους,
Θρηνώδη ἤχον ἐρρήξεν ἀνάμεσον τοῦ πλήθους·
Ἐρείπια!... ἐρείπια!... Τὰ ἱερὰ ἐδάφη
Ἦ που πασέννας ἐξ ἡμῶν Συμυρναῖοι ἀνετράφη!

Καὶ ἔρριψα τὸ βλέμμα,

Ἦρθώθησαν αἱ τρίχες μου, ἐπάγωσε τὸ αἷμα....

Μία σκιά περίλυπος μ' ἐφάνη πλανωμένη
 Οὔσα περὶ τὴν κλίμακα συχνάκις ἐστραμμένη.
 Ἦτον ὁ κτίτωρ τῆς Σχολῆς, ὁ Χῖος Παντολέων,
 Κατηφειασμένος, ἐντρομος, περίλυπος καὶ κλαίων.
 Θεέ· εὐθὺς ἀνέκραξα βρέχων αὐτοῦ τὰς χεῖρας,
 Ὁ προστατεύσας τὰ πτωχά, τὰ ὀρφανά, τὰς χήρας,
 Τῆς Σμύρνης εὐεργέτα,
 Ἔφορε τοῦ Ἀπόλλωνος! Ἑλλήνων μουσηγέτα..'

Ἦ τῆς παιδείας πρόμαχε· Σὲ πάλαι οἱ γονεῖς μας
 Ἔμνησαν καὶ ἐκθείασαν, Ἔσοῦ καὶ ὁ καθεὶς μας
 Εἰς στήλας ἀπὸ σάπφειρον τὰς τῆς Ἀθανασίας
 Ἐχάραξε τὴν μνήμην σου ἐν μέσῳ τῆς καρδίας.
 Ὡς εἶπα... Κ' ἐνῶ ἤθελα ν' ἀκολουθήσω ἔτι,
 Μὴ, κράζει, μὲ ἀναπολεῖς τὰ παλαιά μου ἔτη·
 (Κ' εὐθὺς τὰ δάκρυά του,
 Σ' τὰ κοιλωμένα καὶ ὠχρὰ ἔρρευσαν βλέφαρά του).

Λυποῦμ' ὅτι ἐστάθηκα εἰς ἐποχὴν ἀθλίαν,
 Καθ' ἣν τὰ φῶτα εἰς μικρὰν εὐρίσκοντ' ἠλικίαν,
 Ἄν ἤμην τώρα ἔβλεπες τί ἤθελα ποιήσει.
 Πόσα μεγάλα πράγματα ἤθελα σὰς συστήσει.
 Πλὴν κ' οὕτω... (Καὶ ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυα ὁ γέρον,
 Τὰ βλέμματα ς' τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρων)
 Πλὴν κ' οὕτω— τὴν ἐλπίδα
 Καθ' ὅλον τὸν αἰῶνά μου περατουμένην ἴδα.

Πόσον τῶνόντι ἔχαιρε πολλάκις ἡ ψυχὴ μου
 Ὅσάκις ἡ περίβλεπτος αὐτὴ μικρὰ Σχολὴ μου
 Ἐκ φιλοκάλου ἔγεμε κ' ἐνδόξου Νεολαίας,
 Φερούσης τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν σημαίας·
 Ἦ δὲ σκιά μου πάντοτε πολλάκις ἐρχομένη,
 Κ' εἰς δάκρυα θερμότατα συχνάκις βρεχομένη.

Ἡλόγει μὲ ἐπαίνους

Τὴν Σμύρναν, ὡς ὠραῖσμα καὶ καύχημα τοῦ γένους.

Πλὴν τῶρα... (Κ' ἀνεσπόγγισε τὰ δάκρυα ὁ γέρον,
Τὰ βλέμματα ζ' τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρον)
Ἄλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι... Ζοῦν ἔτι πατριῶται
Καὶ ἐν τῇ Σμύρνη κα' ἄλλου παιδείας διασῶται.
Εἰς πλείστους νοσ της βλαστοὺς ἐμπόρους της ἐλπίζω,
Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους μου κ' ἐλπίδας μου βασιζώ.

Πρὸ πάντων ὅμως χαίρω,

Κ' εἰς τὸν Παυλάκην Ὅμηρον τὴν ψῆφον πρῶτον φέρω.

Ἡ εὐγενὴς αὐτῆ ψυχὴ δὲν θέλει ὑπομείνει
Ἐρμηον τὸ Σχολεῖόν μου πολὺν καιρὸν νὰ μείνη
Ὅμοίους του θε νὰ εὐρῆ ὅπου καὶ ἂν γυρίσῃ
ΛΙΘΟΚΤΙΣΤΟΝ κ' εὐρύχωρον αὐτὸ θέλει συστήσει,
Καὶ τοῦ δεκάτου ἄξιον κ' ἐνάτου σας αἰῶνος
Ἐφάμιλλον μὲ τὰ λοιπὰ ἐν μέσω τοῦ ἀγῶνος.

Εἶπε... καὶ δὲν τὸν ἶδον...

Ἐγεινεν ἄφαντος εὐθύς... Ἴδου καιρὸς ἐλπίδων

Σμυρναῖοι! ἵνα σπεύσητε, καιρὸς νὰ δοῦσαθῆτε·
Προβῆτε εἰς τὸ στάδιον, ὅπου θε λαμπρυνθῆτε,
Ἦτο γραμμένον φαίνεται Σχολῆς τὸ πεπρωμένον
Νὰ λάβῃ πόρους σταθεροὺς. Ναι, ἦτον εἰμαρμένον
Ὅλων τῶν περίξ της μερῶν νὰ ἦναι ἀνωτ' ρα.
Ναι, νὰ κτισθῆ, ναι, ἵνα γενῆ λαμπρὰ κ' ὠραιότερα.
Κ' ἐν γένει τῶν ἐπαίνων

Ἄξια καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὁμογενῶν καὶ ξένων.

Σ. Ἀποτεινόμεθα κατ' ὄνομα εἰς τὸν κ. Π. Ὅμηρον [μὴ πιστεύοντες ὅτι θέλομεν βλάψῃ τὴν μετροφροσύνην του], διότι εἰμεθα βέβαιοι ὅτι, καθὼς πρῶτος (μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν) συνέλαβε τὴν ἰδέαν της γιγισμένης συνδρομῆς διὰ τὴν κατὰ τὸν Ἰούλ. πυρκαϊάν, οὕτω δὲν θέλει ἀδιαφορήσει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ μακροῦ μὲν πλὴν ἐπιπότοι τοῦτου ἔργου. Βοηθοί, συνεργάται καὶ συνδρομηταὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν εἰρεθῆν ἀπειροὶ ἐκ τῶν φιλομοδῶν ἐμπόρων, καὶ ἐξ

Ἡλόγει με ἐπαίνους
 Τὴν Σμύρναν, ὡς ὠραῖσμα καὶ καύχημα τοῦ γένους.

Πλὴν τώρα... (Κ' ἀνεσπόγγισε τὰ δάκρυα ὁ γέρον,
 Τὰ βλέμματα εἰς τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρον)
 Ἄλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι... Ζοῦν ἔτι πατριῶται
 Καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ καὶ ἄλλοῦ παιδείας διασῶται.
 Εἰς πλείστους ν ο ς της βλαστοῦς ἐμπόρους της ἐλπίζω,
 Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους μου κ' ἐλπίδας μου βασιζώ.
 Πρὸ πάντων ὁμως χαίρω,
 Κ' εἰς τὸν Παυλάκην Ὅμηρον τὴν ψῆφον πρῶτον φέρω.

Ἡ εὐγενὴς αὐτῆ ψυχὴ δὲν θέλει ὑπομείνει
 Ἐρμηον τὸ Σχολεῖόν μου πολὺν καιρὸν νὰ μείνη
 Ὅμοίους του θε νὰ εὐρῆ ὅπου καὶ ἂν γυρίση
 ΔΙΘΟΚΤΙΣΤΟΝ κ' εὐρύχωρον αὐτὸ θέλει συστήσει,
 Καὶ τοῦ δεκάτου ἄξιον κ' ἐνάτου σας αἰῶνος
 Ἐφάμιλλον μὲ τὰ λοιπὰ ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
 Εἶπε... καὶ δὲν τὸν ἴδον...
 Ἐγεινεν ἄφαντος εὐθύς... Ἴδου καιρὸς ἐλπίδων

Σμυρναῖοι! ἵνα σπεύσητε, καιρὸς νὰ δοῦσαθῆτε
 Προβῆτε εἰς τὸ στάδιον, ὅπου θε λαμπρυνθῆτε,
 Ἦτο γραμμένον φαίνεται Σχολῆς τὸ πεπρωμένον
 Νὰ λάβῃ πόρους σταθεροῦς. Ναι, ἦτον εἰμαρμένον
 Ὅλων τῶν περίξ της μερῶν νὰ ἦναι ἀνωτ' ῥα.
 Ναι, νὰ κτισθῆ, ναι, ἵνα γενῆ λαμπρὰ κ' ὠραιότερα.
 Κ' ἐν γένει τῶν ἐπαίνων
 Ἄξια καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὁμογενῶν καὶ ξένων.

Σ. Ἀποτεινόμεθα κατ' ὄνομα εἰς τὸν κ. Π. Ὅμηρον [μὴ πιστεύοντες ὅτι θέλομεν βλάψαι τὴν μετριοφροσύνην του], διότι εἰμεθα βέβαιοι ὅτι, καθὼς πρῶτος (μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν) συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς γιγνομένης συνδρομῆς διὰ τὴν κατὰ τὸν Ἰούλ. πυρκαϊάν, οὕτω δὲν θέλει ἀδιαφορήσει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἐπιστασιαν τοῦ μακροῦ μὲν πλὴν ἐπιπόροιο τούτου ἔργου. Βοηδοί, συνεργάται καὶ συνδρομηταὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν εὐρεθῆν ἄπειροι ἐκ τῶν φιλομαθῶν ἐμπόρων καὶ ἐξ

που εκείνου, και να περιγράψωσιν αὐτὰ, ἐπανελθόντες εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Ζεὺς συγκατανεύσας εἰς τὴν αἴτησιν αὐτῶν, χάριν τῆς μεγάλης καὶ σπανίας σοφίας των, τοὺς διέταξε νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ὄρους, ἐνθα κυανόχρους νεφέλη ἤθελεν εἶσθαι ἕτοιμος νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖσε. Παρέλαβον δὲ μεθ' ἑαυτῶν οἱ Σοφοὶ οὗτοι καὶ ἄλλους τινὰς εἰδήμονας ἄνδρας, ὥστε συμβουθούμενοι καὶ παρ' αὐτῶν νὰ δυνηθῶσι νὰ περιγράψωσι καὶ τὰ μικρότερα τῆς χώρας ἐκείνης ἀντικείμενα. Τελευταῖον δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν Σελήνην, ἐνθα ἀμέσως ἴδον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν. Κεκοπιακότες ὁμως ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, ἔμειναν ἕκαπτος περίκλειστος εἰς ἴδιον θάλαμον μέχρι τῆς μεσημβρίας, καὶ τὸ ἐπιλοιπον τῆς ἡμέρας, χαίροντες μᾶλλον διὰ τὴν τοσοῦτον πολῦτιμον συναναστροφὴν των, ἐξώδευσαν εἰς διαφόρων εἰδῶν συνομιλίαν, ὥστε ἐλησημονήθη δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ σκοπὸς των. Ἄλλο δὲ δὲν ἔκαμναν εἰμὴ μόνον νὰ ἴδωσιν ἐκ τῶν θυρίδων ὠραίαν καὶ μεγάλην γῆν, μ' εὐώδη ἄνθη καὶ πράσινα χόρτα κεκοσμημένην, καὶ ν' ἀκούσωσι γλυκεῖς καὶ μελωδικούς τῶν πτηνῶν ἤχους. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐσήκωθησαν πολλὰ ἐνωρὶς διὰ ν' ἀρχίσωσι τὰς παρατηρήσεις των· κατὰ τύχην ὁμως, ἐνῶ ἐξῆλθον ὀλίγα τινὰ βήματα τοῦ οἴκου των, κομφαί τινες γυναῖκες ὑπερεξαισίου καλλονῆς, φωνάξασαι αὐτοὺς, τοὺς ἐσυμβούλευσαν ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ λάβωσιν ὀλίγην ἀναψυχὴν παρ' αὐταῖς, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ μέγα καὶ δεινὸν αὐτῶν ἐπιχείρημα. Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ εὐφρόσυνον συμπόσιον, οἱ πολυδάπανοι οἶνοι, καὶ ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν τούτων ὑπερίχυσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων· ἡ Μουσικὴ ἀμέσως ἐσήχθη, καὶ αἱ νεώτεραι ἤρχισαν νὰ τραγωδῶσιν· ἦτο γενικὴ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ὥστε ὅλη ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐωχίαν καὶ τὸν γέλωτα. Τινὲς ἐκ τῶν γειτόνων ὁμως φθάνησαντες τὴν εὐτυχίαν των ταύτην, ὤρμησαν ἀπροσδοκῆτως

κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν ὄπλων. Οἱ Σοφοὶ μὲ κόπον ἠδυνήθησαν νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ, καὶ θέλοντες νὰ ἀνταμείψωσι τὰς νέας αὐτῶν φίλας, ἀπεφάσισαν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ ἐγκαλέσωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοὺς ἀχρεῖους ἐκείνους ταραξίας τῆς ἡσυχίας των. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἔρχισεν ἡ δίκη, καὶ μέχρις οὗ νὰ θεωρηθῇ μ' ὅλα τὰ παρεπόμενά της, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἡμέρα, καὶ ἐνταυτῷ καὶ ἡ διορία τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς χαριζόμενος εἶχε δόσειν εἰς τοὺς ἑπτὰ Σοφοὺς. Ὅτε ἐπέστρεψαν οἱ Σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἅπαν τὸ πλῆθος συνήχθη πανταχόθεν, περιέργον νὰ μάθῃ τὰ τῆς νέας ὁδοπορίας, καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ θαυμάσια τῆς Σελήνης, ἀλλ' ὅσα μόνον ἠδυνήθησαν νὰ εἰπωσιν εἰς αὐτοὺς, διότι καὶ ταῦτα μόνον ἐγνώριζον, ἦσαν ὅτι ἡ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη μὲ χόρτα καὶ ἄνθη, ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν μελωδικῶς εἰς τὰ δένδρα, καὶ τὰ τοιαῦτα· ποία ὁμῶς ἦτον ἡ φύσις τῶν ἀνθῶν ὅτινα ἴδον, ἢ τῶν πτηνῶν ἅτινα ἤκουσαν, γενικῶς ἠγνόουν. Καὶ τοῦτο τοὺς ἐπέφερε τὸν γενικὸν περίγελον καὶ τὴν καταφρόνησιν.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐφαρμόζεται ἀξιόλογα εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. — Εἰς τὴν νεανικὴν ἡμῶν ἡλικίαν εἰμεθα διόλου ἀνίκανοι νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μεγάλα περὶ ἡμᾶς ἀντικείμενα· ὅλη ἡ ἐποχὴ μας αὕτη χάνεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὀκνηρίαν τὴν πολυτέλειαν τὴν διάχυσιν, καὶ παρέρχεται ὡς ἐφήμερον ἄνθος. Εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν εἰμεθα ὀλίγον καλῆτεροι· ἀλλ' ἐμβαίνοντες εἰς τὴν ζωὴν, παραδιδόμενοι εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ καταβαρυνόμενοι ἀπὸ φροντίδας, ὑποθέσεις, ἀνησυχίας, ταραχᾶς, περῶμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, χωρὶς καὶ νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ἐπέρασε. Φθάνει καὶ ἡ γερωντικὴ ἡλικία, ἥτις παρέρχεται καὶ αὕτη μετὰ πολλῶν μόχθων καὶ κόπων. Καὶ οὕτως ἐπεράσαμεν τὸν κόσμον, χωρὶς μόλις νὰ ρίψωμεν οὔτε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀξιοθαύμαστα ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ, πολλάκις χωρὶς νὰ παρατηρήσωμεν κατὰ χρέος τὸ τέλος καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἤλθομεν εἰς τὸν

κόσμον. Τοιαύτη είναι, ἄνευ μικρᾶς τινας ἐξαιρέσεως, ἡ ζωὴ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Κάνεις βέβαια δὲν δύναται νὰ ὑπεκφύγη, τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὰ περὶ αὐτὸν θαυμάσια καὶ ἐξαισία ἔργα. Ὅλοι ἐπαρατήρησαν ἀναμφιβόλως τὴν εἰάρεστον γλωρότητα τῶν ἀγρῶν καὶ πεδιάδων, τὴν κομψότητα τῶν ἀνθῶν, καὶ τὸ μελιδικὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν· ὀλίγοι ὁμῶς λαμβάνουσι τὸν κόπον τοῦ νὰ προβῶσιν ἐν βῆμα ἐπὶ πλ' ὄν, καὶ νὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν φύσιν τῶν θαυμασίων τούτων ἔργων τῆς Θεῆας Παντοδυναμίας.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Αἱ κακίαι τὰς ὑποίας κρᾶττομεν δὲν μᾶς προξενουσι τοσοῦτον μῖσος καὶ καταδρομὴν, ὅσον τὰ προτερήματά μας.— Ἡ δύναμις μας εἶναι ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς μας· πλὴν διὰ τὴν ἀθωώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, πολλακίς φανταζόμεθα ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα. — Ἄν δὲν εἶχομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλαττώματα, δὲν ἠδέλαμεν αἰσθάνεσθαι τοσαύτην ἠδονὴν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. — Τὸ κέρδος ἄλλους μὲν τυφλόνει, ἄλλων δὲ ἀνοίγει τὰ ὄμματα. — Ὅλος ὁ κόσμος παραπονεῖται διὰ τὸ μνημονικὸν του, κάνεις ὁμῶς δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν κρσιν του. — Κάδεις ἐπαινεῖ τὴν καρδίαν του, κάνεις ὁμῶς δὲν τολμά [παρεκτός του ἡλιδου] νὰ ἐπαινήσῃ τὸ πνεῦμά του.

[Φρ. Δ. Ρουχέφ.]

— Ὁ Σενέκας ἐσυνείδειζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ταῦρος χορταίνει εἰς μικρὸν λειβάδιον, ἐν δάσος ἐξαρκεῖ εἰς τὴν βοσκήν πολλῶν ἐλεφάντων, ἀλλ' οὔτε ἡ γῆ οὔτε ἡ θάλασσα δύναται νὰ χορτάσωσι τὸν φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην ἀνθρώπον.

— Κάδως τὸ δένδρον, ὅσον γεμίζει ἀπὸ καρπῶν, τοσοῦτον κλίνει τὴν κορυφὴν εἰς τὰ κάτω, παρόμοια καὶ ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει ὅσον πλεοτέρας γνώσεις ἀποκτᾷ, τοσοῦτον μᾶλλον νὰ ταπεινωθῆται καὶ νὰ συναισθάνηται τὴν ἀδυναμίαν του. Μεγαλτέρον τεκμήριον τῆς δοκησιοφίας καὶ ἡμμημαθείας τινὸς δὲν ὑπάρχει ἄλλορὰ τὴν ὑπόψιν καμνεῖ ἐπιδείξει τῶν γνώσεών του.

☞ Κατὰ ἀκούσιον παραδρομὴν τοῦ τυπωτοῦ εἰς τινὰ ἀντίτυπα συνέβησαν εἰς τὴν 201 Σελ. παροράματα τινὰ. Στιχ. 4 γρ. ὑποβάσιον στιχ. 5 γρ. κάτωθεν μέρος, εἰς τὸ μεσαῖον Στιχ. 12 γρ. frise καὶ τὴν κορωνίδα. Σελ. 204 στιχ. 9 γρ. ἀρσβαίων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΧΩΝΑΝ

	193
	195
	200
Μ. Βρεταννίας	204
Αί	207
Περὶ	209
Πολιτικὴ ἢ Οἰκονομία	214
ΠΟΙΗΣΕΙΣ.	
Τὰ Ἐρείπια τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς	217
ΠΟΙΚΙΛΑ,	
Ὁ Μῦθος τῶν ἑπτὰ Σοφῶν	221
Γνώμαι Διάφοροι	224

Τιμὴ ἑτησίᾳ		Ἐν Σφίρνῃ	30
προπληρωτῖα		Διὰ τὸ ἑξωτερικόν.	40

☞ Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ εἰσίδονται ἀφορὰ ἠθικὰ καὶ διδακτικὰ βιβλία.— Προκλήσονται δὲ καὶ ἄλλοις ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ εἰς δύο τόμοις, πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν Σχολείων.

